

Případy nadporučíka Krátké

The background of the cover is a photograph of a night sky filled with wispy clouds. A bright, glowing light source, possibly the moon or a star, is visible in the center-left. In the bottom right corner, the dark silhouette of a multi-story building with several windows is visible against the sky.

**PANELÁKOVÝ
VRAH**

Daniel Janů

Splendidum družstvo

PANELÁKOVÝ VRAH

Případy nadporučíka Krátké

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

Případy nadporučíka Krátké

PANELÁKOVÝ VRAH

Copyright © Daniel Janů, 2023

Cover © Hana Janů, 2023

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2023

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-246-8 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-247-5 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-248-2 (PDF)

Obsah

1. Litoměřice, ulice Mládežnická, 22. září 2015, 14:07
2. Litoměřice, kriminální oddělení, 23. září 2015, 07:34
3. Litoměřice, autobusové nádraží, 15:32
4. Litoměřice, kriminální oddělení, 24. září 2015, 08:03
5. Jihlava, ulice Husova 16, 10:15
6. Chotovice 4, 17:13
7. Litoměřice, kriminální oddělení, 25. září 2015, 07:54
8. Liberec, Tržní náměstí, 12:41
9. Litoměřice, ulice Werichova 75, 15:04
10. Liberec, 27. září 2015, 08:04
11. Litoměřice, kriminální oddělení, 28. září 2015, 08:02
12. Litoměřice, Tyršovo náměstí 13:04
13. Litoměřice, budova policie, výslechová místnost, 14:32
14. Litoměřice, ulice Werichova 75, byt Libuše Švecové, 15:02
15. Litoměřice, ulice Palackého 8, 29. září 2015, 07:45

**1. Litoměřice, ulice
Mládežnická, 22. září 2015,
14:07**

Nadporučík Krátká dorazí na místo činu. Ulice je v obou směrech neprůjezdná. Uniformovaný policista vede kriminalistku k popelnicím, kde stojí další strážník.

„Dobrý den, nadporučíku,“ pozdraví ji a ukazuje mezi dvě popelnice, kde leží bezvládné mužské tělo.

„Kdo ho našel?“ spustí žena v zeleném paletu.

„Soused z domu,“ ukazuje strážník na panelový dům č.p. 74.

„Zřejmě šel s odpadky.“

„Někdo ho asi bodl do srdce,“ ozve se druhý ze strážníků.

„Hýbali jste s tělem?!“ zavrčí Krátká.

„Leží na boku. Jenom jsem nahlédl,“ odvětí uniformovaný policista.

„Fajn.“

O pět minut později přijíždí policejní koroner doktor Rajchert. Krátká si mezitím ověřila, že mrtvý s největší pravděpodobností zemřel na bodné zranění do srdce.

„Kde máte Nováka?“ ptá se jí doktor.

„Dneska má volno.“

„Už víte, kdo je ten mrtvý?“

„Zatím ne, ale víme, kde bydlel.“

„Skutečně?“

Krátká pokyvuje hlavou. Otáčí se a pravou rukou ukazuje na panelák za sebou.

„Za bílého dne?!“ diví se doktor a položí na zem svou pracovní kabelu.

Z kapsy vytáhne rukavice a začíná s ohledáním mrtvého.

„Bodná rána do srdce. Hm! To už asi víte,“ podívá se na policistku, která stojí na místě.

Téměř se nepohne.

„Ovšem,“ pronese.

Koroner prohledá krk, zápěstí. Poté se otočí na ženu v zeleném paletu.

„Víc budu vědět, až jej důkladně prohledám, ale smrt nastala bodnutím do hrudi. Přímo do srdce. Čas smrti odhaduji tak před hodinou.“

Krátká se rozhlíží kolem. Vzápětí to komentuje slovy. „Někdo vraha musel vidět!“

„Je to možné,“ doktor přikývne a vstane od mrtvého.

Krátká odchází k paneláku, kde jsou zavřená jen okna na chodbách. V ostatních jsou hlavy zvědavých lidí.

„Strážníku, kdo vás zavolal?“

„První patro,“ ukazuje strážník. „Paní s brýlemi.“

„Děkuji.“

Krátká pokračuje ke vchodu. U dveří stojí muž s koštětem. Vážně tu stojí, protože chce zametat, nebo tu stojí, aby viděl, co

nejvíce?

„Stojíte tu a čekáte, že se něco dozvíte jako první? Znal jste ho?!“
vyhrne na něho vzápětí jasnou otázkou, po které očekává jasnou odpověď.

„Jmenuje se Michal Hála,“ odpoví muž.

„Asi jste ho neviděl, předtím, než šel k popelnicím?“

„Ne.“

„Ve kterém bytě bydlí?“

„Druhé patro. Byt číslo 7.“

Krátká pokyne hlavou a vstoupí dovnitř. Pokračuje po schodech. V prvním patře se zastaví u otevřených dveří, kde stojí postarší paní v dlouhém pleteném svetru. Podle brýlí je zřejmě, že se jedná o paní, která zavolala policii.

„Vy, jste nám zavolala?“

„Ano.“

„Jsem nadporučík Krátká,“ ukazuje služební průkaz.

„Víznerová.“

„Paní Víznerová, proč jste zavolala policii? Nenapadlo vás na pana Hálu zavolat, nebo k němu dojít, než zavoláte policii?“

„Pan Hála byl zdravý muž. Nepil, nekouřil. Hodně sportoval. Nepochybovala jsem o tom, že se mu něco muselo stát.“

„Ovšem, ale proč jste nejdříve nezavolala sanitku?“

„Zavolala jsem, ale řekli, abych nejdříve zjistila, jestli není pan Hála v bezvědomí.“

„Opravdu?“

„Ano.“

„Nešla jste k němu?“

„Ne.“

„Potom jste zavolala policii?“

„Ano.“

„Neviděla jste někoho, že by se s panem Hálou bavil, nebo se u něho jen zastavil?“

„Bohužel.“

„Dobře. Děkuji.“

Krátká se s paní Víznerovou rozloučila a pokračovala do druhého patra. Dveře bytu číslo 7 byly samozřejmě zavřené. Pomohla si vlastním šperhákem. Nebylo zamčeno, takže dveře se jí podařilo otevřít během chvilky. Nasadila se gumové rukavice a opatrně vstoupila dovnitř. Prošla chodbou a zamířila rovnou do obývacího pokoje, kde hrála televize. Evidentně měl v plánu se vrátit, pomyslela si.

Rozhlížela se kolem a přemýšlela, kde začít. Ten chlap má uklizeno, jako by čekal sociálku. Ušklíbla se a přistoupila ke konferenčnímu stolku, kde ležel ovladač a telefon. Do ruky vzala nejdříve ovladač a vypnula televizi. Potom vzala do ruky jeho telefon a projela mu poslední hovory. Používal ten chlap vůbec telefon? Udivila ji absence hovorů. SMS zprávy měl jen dvě. Netýkaly se ničeho zvláštního. Přesto muže jménem Evžen Mykyska prověří. *Bude to jeho přítel na běhání. Možná i něco víc, ale nebudu spekulovat, když ani nevím, o koho jde.*

Pokračovala do další místnosti. Kuchyně. Rovněž vzorně uklizeno. Na sporáku ležela použitá pánev. Krátká si lehce přičichla. Olivový olej. Žil zdravě. Ohlédla se za sebe. Otevřená špajzka jí zaujala vyrovnanými potravinami. V jistých obchodech by se mohli učit, jak srovnat potraviny v zástupě vedle sebe, pomyslí si a pokračuje k ledničce. Ani si netroufám otevřít lednici, když je takový

vzorňák v úklidu. Přesto to udělá. Žádné překvapení. Pár potravin. Jen otevřené tři krabice mléka ji zaujaly. K čemu měl otevřené tři krabice? Normální člověk má otevřenou jednu. Krátká zakroučí hlavou a zavře dveře. Myslím, že bych se asi neměla divit ničemu. Pokračuje do další místnosti. Ložnice. Peřiny byly shrnuté do strany. Evidentně v nich před chvílí ležel. Podívá se k oknu, kde visí na zácloně malý lapač snů. Její kroky k šatní skříni přeruší telefon.

„Krátká.“

„Kulhavý.“

„Jsem na místě, majore.“

„Co jste zjistila?“

„Mrtvý se jmenuje Michal Hála. Ležel před popelnicemi. Zřejmě šel vynést odpadky...“

„...jak zemřel!“ přeruší jí.

Jeho hlas zní trochu nejistě.

„Znali jste se, majore?“

„Jak zemřel?“

„Bodná rána přímo do srdce.“

„Sakra!“

„Majore, co se děje?“

„Chodili jsme spolu hrát nohejbal. Taková parta veteránů,“ svěří se Kulhavý.

„Znali jste se dlouho?“

„Ano.“

„Můžete mi říct, jestli nebyl také u policie?“

„Ne, on pracoval na katastrálním úřadu. Proč taková otázka?“

„Abych vyloučila podezření, že jeho smrt nemá něco společného...“

„...že pracoval u policie? Znovu ji přeruší a pokračuje.
„Krátká!“ zavrčí. „I když byl někdo u policie tak, to není důvod, aby ho někdo zabíjel.“

„Nic jsem tím nechtěla naznačit, majore. Jenom uvažuji.“

„Dobře.“

„Případ týkající se majora Loudy a jeho kamarádů už je za mnou.“

„To rád slyším.“

„Hm.“

„Informujte mě, až budete něco mít. Hned! Chci to vědět jako první.“

„Rozumím.“

Major Kulhavý ukončil hovor.

„Tak, komu si šlápl na kuří oko, Michale Hálo,“ pronese šeptem žena v zeleném paletu a rukou otevře dveře šatní skříně.

Opět! Jaké překvapení. Srovnané košile, kalhoty. Ten chlap je horší než ženská.

„Jste tady, policistko!“ zaslechne hlas vycházející z chodby.

„Jistě!“ ozve se a zamíří na chodbu.

„Jmenuji se Jakub Veverka a bydlím ve čtvrtém patře,“ představí se muž, kterému může být kolem padesátky.

„Co potřebujete? Počkejte na chodbě!“

„Všiml jsem si policie. U vchodu stál Karel Rychlý. Ptal jsem se ho, co se stalo. Řekněte, že to není pravda?“ ptá se vylekaný muž v hnědém kabátu. V ruce držel aktovku. Venkovní obuv prozradila, že teď musel dorazit domů.

„Znal jste dobře Michala Hálu?“

„Co se s ním stalo?“

„Je mrtvý!“

„Cože?!“

„Někdo ho zabil.“

„Mluvil jsem s ním včera...“

„...po telefonu?“

„Ne. On telefon moc nepoužíval. A hlavně bydlíme v jednom baráku.“

„Mluvil jste s ním včera. Tím chcete říct, že jste byli na něčem, domluvení?“

„Ano. Běháme spolu každé úterý.“

„Znáte nějakého Evžena Mykysku?“

„Ne, proč?“

„Prostě otázka.“

„Jen tak?“

Krátká příkývne.

„Nic není jen tak,“ podotkne Veverka.

„Navštěvujete se?“ ukazuje rukou směrem do obýváku.

„Myslíte si...“

„...co bych si měla myslet?“

„Že spolu něco máme?“

„A máte?“

„Co je to za hloupé otázky. Jsme jenom kamarádi.“

„Tak vidíte. Já se ptala, jestli se navštěvujete. Nic jsem tím nemyslela.“

„Dobře.“

Jakub Veverka si oddechl. Teď bych si skoro myslela, že ten jejich vztah chce přede mnou utajit. Ale proč?

„Dvakrát do měsíce se sejdeme s přáteli na deskové hry.“

„Deskové hry?“ podiví se Krátká. „Nejste na to už starý?“

„To není, člověče, nezlob se,“ pousměje se.

„Poučte mě.“

„Jako vážně?“

„Tak hrajete deskové hry. Já o nich třeba nic nevím. Poučte mě.“

„Jsou to různé hry, fantasy, obchody, používají se karty, kostky...“

„...dobře. Jen jsem vás zkoušela. Samozřejmě vím, co jsou deskové hry. Teď, bych vás chtěla požádat, abyste odešel, protože sem přijde forenzní tým a pokusíme se zjistit, kdo mu to udělal.“

Muž v kabátu souhlasně přikývl.

„Byl to hodnej chlap,“ podotkne a odchází pryč.

Spousta hodných umře, ale i z hodných se stávají také vrazi, pomyslí si a vrátí se do obýváku.

V bytě Michala Hály se během deseti minut objeví doktor Rajchert.

„Krátká, měli bychom sem dát policejní pásku a zapečetit to!“

„Určitě,“ ozve se ženský hlas z vedlejší místnosti.

„Našla jste něco neobvyklého?“

„Neuvěřitelně pořádný chlap.“

„Uklizeno tu má.“

„Běžte se podívat do kuchyně, do ložnice, do skříně, ten chlap byl šílený puntičkář.“

„Ne, všichni chlapi jsou bordeláři, nadporučíku.“

„Mám jinou zkušenost.“

„Ovšem,“ šeptne a pokračuje do koupelny, kde si to projde jako první.

Přece jenom v koupelně se dá mnohdy zjistit nejvíce. Jaký ten člověk je, a jaké má návyky.

Nadporučík Krátká se vrací na oddělení, aby seznámila majora Kulhavého s výsledky, kterých zatím moc není.

Ω

Kancelář velitele Litoměřické kriminálky

Major Kulhavý sedí za svým stolem, když se ve dveřích objeví žena v zeleném paletu.

„Co máte?“

„Moc toho není. Forezní prohledají celý byt a uvidíme, co najdou, ale ten chlap byl šílenec na úklid.“

„Jo, to Michal byl,“ povzdechne si Kulhavý.

„Nikdo ho u těch popelnic neviděl.“

„Sakra! Za bílého dne? Opravdu nikdo nic neviděl? A kdo by to mohl udělat?“

„Kdokoliv!“ odsekne mu Krátká.

„Nemluvte hlouposti, nadporučíku. Ten chlap byl osobnost. Slušný, chytrý a příjemný společník. Kdybych měl volit předsedu nějaké strany, zvolil bych jeho.“

„Anebo rovnou prezidenta.“

„Kdyby přišla doba, kdy budeme volit prezidenta, tak rozhodně bych navrhl jeho. Ten člověk je neskutečný dobrák.“

„Je mi líto, že se to stalo, majore, ale budu ho muset stejně prolustrovat.“

„Hm!“

Kulhavý sykne. Mávne rukou.

„Tak už běžte!“

„Budu vás informovat, majore!“

„Jo.“

Zelené palety se zavlní ve dveřích a během okamžiku mizí.

Ω

Patologie, o dvě hodiny později

Krátká nedočkavě přešlapuje v kanceláři. Vyčkává, až jí doktor Rajchert zavolá. Nakonec to nevydrží a vyráží za ním.

„Co víte, doktore?“

„Vy jste vážně hrozná ženská,“ ohradí se proti ní.

„Slovo nedočkavá se teď nahrazuje slovem hrozná?“ podotkne s nepatrným úšklebkem a přistupuje ke stolu, kde leží mrtvé mužské tělo.

„Před chvílkou jsem skončil,“ pronese Rajchert s pohledem na policistku.

„A dozvím se něco?“

„Byl to váš známý, že na to tak spěcháte?!“

„Ne, ale majora Kulhavého!“